

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului mucenic și tămăduitor Pantelimon

Îmi întăresc cărarea Mea spre tine, poporul Meu, și aceasta fac de câte ori cobor din Tatăl în mijlocul tău cuvânt. Și de ce cuvânt? Vin cuvânt pentru ca să pot să vin, că altfel nimeni, nimeni pe pământ nu M-ar primi, nu M-ar crede, și ar pieri toată credința de pe pământ și n-aș mai fi primit de om dacă Mi-aș folosi văzut trupul atunci când vin cuvânt pe pământ. Vin cuvânt, căci am unit începutul cu sfârșitul și lucrez ca și la început. Amin, amin, amin.

La început Eu am fost cuvânt, și la Dumnezeu Tatăl eram, și fără Mine cuvânt nimic nu s-a făcut, precum nici omul nu poate să le facă pe ale lui până ce mai întâi nu face cuvântul celor făcute de el. Amin.

O, poporul Meu, trebuie de câte ori vin la tine să-Mi repar cărarea, ca să Mă poată ea purta spre tine, căci ea și pe tine te poartă spre Mine, și de atâta greu de pe ea se subrezește ea, iar Eu mereu o repar, așa cum omul își repară mașina după ce duce cu ea greu după greu.

O, Eu v-am învățat pe voi, fiilor, să nu folosiți sculele care Mă poartă pe Mine între voi decât pentru Mine, ca să fie și numai al Meu din toate ale voastre, și fără Mine să nu plecați pe nici un drum când folosesc cu voi ce este pentru Mine. Iată, voi, fiilor scumpi, trebuie să învățați din această pildă să nu vă faceți rost de nici o sarcină grea de dus de voi, ca atunci când folosiți cărarea Mea ca să veniți spre Mine pe ea, ca să vin pe ea spre voi, să nu stea ea sub sarcină grea, ca să pot Eu în mijlocul vostru și să puteți voi pe pământ, că fără Mine pe pământ cu voi și între voi e greu de voi. E greu tot ce este pe pământ, fiilor, și plânge pământul cu geamăt dureros spre Mine de sarcina de pe el, și voi pe pământ fără Mine nu puteți nimic, și de aceea v-am povățuit cu mare iubire să vă iubiți unii pe alții prin trăiri cerești, ca prin ele să fiu Eu cu voi și să nu vă fie greu pe pământ și să nu vă doară pe voi de la cele ce sunt pe pământ, căci păcatele și deșertăciunile de pe pământ care ies din om, din mintea și din inima omului, nu se pot pune de om pe cântar, dar de Dumnezeu se pun, căci cântarul cel pentru cele deșarte de pe pământ e pământul, fiilor, și de atâtea ori se clatină el și se cufundă el de cele de pe el făcute de oameni. Eu i-am spus omului că jugul Meu este ușor, și tot așa și sarcina Mea, iar când am spus așa, am spus de mila pământului care cântărește tot ce e pe el, și Eu văd aceasta, dar dacă omul nu vede ca Dumnezeu, el moare după ce-și face rost pe pământ de greutate, căci scris este: *«Oamenii socot că sunt veșnice casele lor și că ele vor dăinui din neam în neam; ba și țarinilor lor le dau numele lor, ca și la toată agoniseala lor, și aceasta pentru că omul, în cinste fiind și nepricepând, se aseamănă animalelor care pier, și așa sunt oamenii întru nebunia lor și așa este și soarta celor ce urmează cuvintelor lor, și de aceea ca niște oi stau închiși în însuși iadul lor, și moartea este păstorul lor, iar după ce puterea lor piere, dreptii calcă peste ei»* precum este scris că *«Eu grăiesc cu cuvântul și chem tot pământul de la răsăritul soarelui și până la apusul lui, și din Sion Îmi arăt minunat frumusețea, și din el vin, și nu vin tăcând, ci vin cu foc mistuitor înaintea Mea, iar împrejurul Meu, vânt curățitor, și chem cerul de sus și pământul și grăiesc poporului Meu și Îmi adun la masă slugile Mele care au făcut cu Mine legământ, și vor vesti cerurile dreptatea Mea, iar acest Judecător este Dumnezeu»*. Amin.

O, poporul Meu, Eu cobor mereu în mijlocul tău cu sobor de sfinți și cu sărbătoare, și când cobor, Îmi fac lucrarea cuvântului Meu cu care măsoar și cântăresc pe cele lucrute și puse de om pe pământ și peste om, și te învăț ca tu să porți jugul Meu, căci jugul Meu este ușor și sarcina Mea este bună și înfloresc pământul și viața Mea pe el când Eu odrăslesc pe el ființe vii în care Eu trăiesc și Mă odihnesc, și de aceea te-am învățat și te învăț mereu să te așezi și să stai mereu în trăiri cerești pe pământ, ca prin ele să fiu Eu pe pământ cu tine și să te fac de deasupra

pământului temeliile lui și hrana de pe el pentru el, iar el să fie masa de praznic a lui Dumnezeu și așternutul lui Dumnezeu, precum el este sortit să fie. Amin.

Vin în mijlocul tău cu sărbătoare de sfinți, și bucuria sfinților întru venirea Mea cu ei se face lacrimă, poporul Meu, și dulce este pentru Mine lacrima sfinților Mei, lacrima care curge de bucuria venirii lor cu Mine cuvânt pe pământ. O, dacă n-aș veni cuvânt n-aș mai veni, că altfel nu pot veni pe pământ, că pe pământ e omul care umblă pe pământ și pe cer, și tot ceea ce vede el, este al lui apoi, și Tatăl nu M-ar mai avea al Lui dacă aș veni trup și nu cuvânt pe pământ.

Din veac și până în veac omul face ce vrea cu trupurile celor cuvioși ai Mei și Îmi stârpește locașurile Mele și face el zidire pământească, din lut și din piatră și din fier și din aur locaș, și apoi își zice că Eu sunt în locașul cel făcut de el, și crede așa. Și iată, mai credincios este omul de rând care ia de la om învățătură și se duce în locaș făcut de mână de om și se închină în el lui Dumnezeu, dar omului în care Eu stau pe pământ nu se închină omul Mie, și grele s-au făcut pe pământ cele făcute de mâna omului ca să-i strângă pe oameni în ele și să-i înșele că acolo este calea, adevărul și viața. Dar Eu am spus că vine vremea când cei ce se vor închina lui Dumnezeu, se vor închina în duh și în adevăr, și fericiți sunt cei ce află Duhul și Adevărul lui Dumnezeu pe pământ, și de aceea Eu vin cuvânt pe pământ, și Mă sprijin în mijlocul tău când vin, poporul Meu, și dau glas martorilor Mei cei cerești, sfinților Mei care s-au închinat Mie pe pământ în duh și în adevăr, poporul Meu. Amin, amin, amin.

– *Ne închinăm Ție, Doamne, în cer și pe pământ în duh și în adevăr, căci este scris: «Domnul va chema cerul de sus și pământul ca să judece pe poporul Său și să adune pe cei ce a făcut legământ cu ei, și vor vesti cerurile dreptatea Lui, căci Domnul este Judecător». Amin. Ne închinăm cuvântului venirii Tale, că Tu ești Cuvântul, și toate câte sunt, prin Tine s-au făcut și se fac, iar toate câte nu sunt, sunt cele ce se fac de om, căci omul deșertăciune s-a făcut și moartea îl paște pe el și nu Tu, Doamne. Ne doare de la cele făcute de om pe pământ, dar venim cu sărbătoare, și bucuria venirii Tale cu noi se face lacrimă, și dulce este ea pentru noi. Amin.*

O, dacă n-ai veni cuvânt atunci când vii, n-ai putea să vii, Doamne, n-ai putea să-Ți faci venirea despre care ai vorbit Tu acum două mii de ani, iar credința pentru venirea Ta n-ai mai găsi în calea Ta. E prea mărginit omul care se uită peste pământ și care mănâncă de pe pământ, dar fericiți sunt cei săraci cu duhul, și fericit ești Tu de la ei și mare mângâiere găsești cu ei, că aceia Te primesc și Te iubesc, căci lor le ajungi Tu, fiindcă Tu nu Te sfârșești în ei, căci numai Tu ești fără de sfârșit. Amin. O, în zadar ai spus Tu prin duhul cel proorocesc că mulți se laudă cu căruțele și cu caii lor, iar cei ce cred în Tine nu se laudă decât cu Tine și cu numele Tău, Doamne, și mărturisesc ei că Tu ești Dumnezeul lor și lauda lor.

Eu, cel sărbătorit de cetele de sfinți, Pantelimon, mucenic pentru lauda numelui Tău, mă laud în ceata sfinților cu numele Tău în cer și pe pământ, că Tu iei sfinții cu Tine în coborârea Ta cuvânt, împlinindu-Ți Scriptura care spune că «Domnul va veni cu zecile de mii de sfinți și va sta pe heruvimi, și nori și negură Îl va împresura». Amin.

O, ce ar fi cu cerul Tău și cu temeliile lui dacă Tu l-ai descoperi văzut înaintea oamenilor, Doamne? Oamenii cred pe toți cei ce vin în numele Tău, și care se văd, căci omul crede ce vede, și atât ține credința lui și atât înseamnă ea. Și pentru că cele văzute de om nu sunt veșnice, de aceea omul care crede în ele nu e veșnic, și ne doare ca și pe Tine necredința omului.

O, ce credincioși erau, Doamne, cei de demult care aprindeau opaițul ca să citească la lumina lui rugăciunea de mulțumire către Tine pentru viața lor cu Tine, Doamne! Dar acum, omul care apasă pe buton și se face lumină în casa cea zidită de el, ca să citească la lumina aceasta pe cele de pe pământ făcute și vestite, cum să mai aibă omul închinare Ție în duh și în adevăr, Doamne? O, rușinat a fost omul de azi, rușinat de cele făcute de el și în care el crede, Doamne, și prin care el și-a pierdut viața cea de la Tine venită pe pământ și lumina care Tu ești, căci viața Tu ești, și viața este lumina oamenilor, lumina care luminează în întunericul care nu o cuprinde pe ea, iar Tu nu mai ești iubit de om, căci omul este înfășurat în întunericul luminii

făcute de om și căreia omul i se închină și fără de care omul nu mai poate, și omul își are moartea de păstor, și Tu nu mai ești crezut de om și nu mai este credință pe pământ, Doamne. O, plânsul sfinților Tăi e lângă plânsul Tău, e ca plânsul Tău. Așteptăm ca și Tine pe oameni să ne cheme să le dăm în ajutor credința în Tine ca să le ajute ea lor atunci când toate vor pieri de pe pământ. Dar Tu ești încă bun, și lungești timpul omului și îl aștepti pe om, și Îți grăbești timpul Tău care trece pe lângă om, și omul nu-l vede, Doamne.

O, împărăția Ta nu este văzută de omul care nu vede cu ea, căci omul vede cu cele ce împărătesc în el, Doamne. Dar vremea Ta se grăbește și nici un trup nu va mai râde sub soare, și va plânge tot omul și va vedea că Tu ai fost și că el nu Te-a cunoscut, iar durerea aceasta îl va zbuciuma cu adânci păreri de rău pentru vremea Ta cea nevăzută cu ochii omului care vede prin cele ce împărătesc în el și nu prin Tine, Cel ce ești Lumina oamenilor, căci întru Tine și nu în om este viața. În om este întunericul, iar în Tine este lumina, căci viața cea din Tine este lumina oamenilor, și aceasta voiești Tu să așezi ca lumină pe pământ, Doamne. Amin.

O, popor al venirii Domnului în cuvânt pe pământ! Pricepi tu din toate cele ce pune Domnul în mijlocul tău că El voiește să facă din tine lumina oamenilor ca să strălucească ea de șapte ori mai mult ca soarele pe pământ și să vadă oamenii această slavă a Domnului? Slava Domnului este foc mistuitor care merge înaintea Lui și Îi curăță mergerea de necredința vrăjmașilor Lui, și fulgerele Lui taie văzduhul și luminează lumea, iar pământul se va cutremura din zi în zi mai mult de fața slavei Lui, căci Domnul stăpânește pe pământ. De două mii de ani focul slavei Lui se face har de Duh Sfânt ca să ia omul de la Dumnezeu și să poarte și să creadă și nu să aibă de-a gata fără de muncă har și rod din har. Noi, sfinții Lui care suntem acum asemenea Lui, ne-am făcut slava Lui și stăm cu El, și cu voi stăm învăluiti în nor. Fiți credincioși ca Dumnezeu și nu ca omul, că noi am suferit după Domnul și ne-am bucurat în suferințele cele pentru mărturisirea Lui în trupurile noastre și nu în alte bucurii și nu în de-a gata, căci pentru toate cele de la El omul cel credincios Lui trebuie să nu-și iubească viața, căci cine și-o iubește și-o pierde prin iubirea de ea, iar cine și-o dă Lui și-o câștigă prin iubirea de El, și cine nu se dă Lui, acela nu se dă pentru că nu-L iubește. El este viața omului, și omul nu pătrunde cu mintea lui taina aceasta, taina care nu se vede, dar prin care omul are ființă văzută de el și de om. Omul prin Dumnezeu se vede unul cu altul și uită să-I dea Domnului slavă pentru viața cea din el, căci omul nu este sfânt, nu este asemenea Domnului ca să-L vadă pe Domnul și să-L creadă și să-L înțeleagă din fapte.

O, Doamne, dă poporului Tău înțelepciunea și iubirea care stau înaintea scaunului Tău, și apoi ochii lui să înțeleagă pe deplin slava Ta care-l învăluie pe el. Dă-i lui harul trăirilor cerești, ca prin ele să fii Tu cu putere în mijlocul lui, și el să guste această fericire și să nu-l atingă pe el durerile de la cele ce sunt pe pământ, căci deșertăciunile care ies din om nu se pot pune pe cântarul omului ca să vadă omul prostia și măsura ei, dar de Tine se pun pe cântar, căci cântarul e pământul care abia mai are puteri de la Tine să nu se clatine, să nu se răstoarne, să nu se scufunde, Doamne. O, până când? O, până când răbda-vei de mila omului care nu are milă de Tine, Cel ce ai făcut cerul și pământul pentru slava Ta și nu pentru a omului?

O, Doamne, nu mai zăbovi! Pentru cei puțini ai Tăi de pe pământ Te rugăm așa. O, Doamne, să nu rămâi fără popor pe pământ! Să nu ne uiți așteptarea! Fă din poporul Tău punte pentru noi, și să ne țină puntea, căci pământul și marea nu mai sunt. Întărește cerul cel nou și pământul cel nou, și să fie pe ele ca în cer, ca cerul pe pământ, ca să avem loc pentru răscumpărarea noastră, Doamne. Amin, amin, amin.

– O, voi, cei care plângeți din cer și până pe pământ, rupeți hotarul dintre cele văzute și cele nevăzute, și cu har din har învăluiti pe poporul cuvântului Meu ca să avem în el trăiri cerești. Amin. Cei ce se iubesc unii pe alții prin trăiri cerești, aceia vor fi biruitori prin împărăția cerurilor din ei, căci numai ea este ceea ce se vede din om, și nu se poate ea tăinui înăuntrul trupului omului. Amin.

O, poporul Meu, de câte ori cobor cuvânt în mijlocul tău Îmi repar cărarea ca să Mă poată ea purta spre tine, căci ea și pe tine te poartă spre Mine, și de atâta greutate de pe ea, ea geme, ea se clatină, iar Eu o repar mereu, așa cum un om își are grijă de barca cea care-l trece apa și cu care el își cară greul cel pentru viață. Învață-te să fii drept și blând și ușor și neînsărcinat cu ale tale, poporul Meu, ca să te poată duce ușor scula Mea care te poartă spre Mine, care Mă poartă spre tine cu cele pentru viața ta, poporul Meu. Ai grijă de cărarea Mea ca să Mă poți avea cu tine, căci vai de cetatea peste care nu este Dumnezeu, că aceea este ca și lumea care este păstorită de moartea cea din ea. O, cât de mult te învăț și cât de mult te aștept cu rod bun de la învățat! O, cât de mult te învață și sfinții Mei și cât se roagă ei să te îngrijesc ca să nu te pierd, ca să nu piardă ei plata biruinței lor cea de la mărturisirea lor pentru Mine înaintea oamenilor!

O, poporul Meu, arată-te credincios și statornic înaintea sfinților Mei, ca să le șterg lacrima cu puterea credinței tale, că n-am cu ce le-o șterge, și să ți-o șteargă și ei pe a ta, și să ți-o dea pe a lor, că dulce este la Dumnezeu lacrima de dor pentru cele de sus și nu de jos. O, poporul Meu, dacă aș putea să-ți grăiesc mult tot ce Mă doare, nu M-ai putea purta, dar poartă ceea ce ți-am dat până acum din durerea Mea, că nu pot singur s-o port, fiindcă e grea durerea de la om. Poartă durerea Mea, Israele nou ales, și nu vei mai purta durerea ta sau durerea omului. Durerea Mea în om înduioșează pe om, și omul se face asemenea Mie, chipul și asemănarea Mea, așa cum am spus Eu când le-am spus celor duruți ca Mine: *«Sunteți așa de frumoși când plângeți și Îmi sunteți atât de dragi când sunteți îndurerați!»*.

O, fiilor, cel ce stă sub sarcina cea grea a venirii Mele, acela are în el duh iubitor de oameni, duh care vine de la înțelepciunea care-și are loc înaintea și în jurul scaunului Meu de domnie și de slavă.

O, fiilor, aduceți-Mi iubire. Fiți duhovnicești, și din aceasta fiți cerești pe pământ și între voi. Amin. Folosiți-vă gurițele pentru slava și mărturisirea Mea, ca să nu vă mai doară pe voi cele ce s-ar naște din voi. Și acum, pace vouă! Vreau să iau din pacea dintre voi. Aștept de la voi cum așteaptă omul de la Dumnezeu ajutor pentru cele ale lui. Fiți sărbătoare de slavă pentru Dumnezeu între voi și înaintea Mea. Fiți pacea Mea, și Eu voi fi Dumnezeu între voi, și pacea va fi cu voi. Amin.

Ajutați-vă unii pe alții să fiți asemenea lui Dumnezeu, fiilor, ca să-L vedeți pe Dumnezeu, și El să vă vadă pe voi și să Se sprijinească pe voi. Amin, amin, amin.

27-07/09-08-2004